

- Но болярите ще бъдат против тебе! Те искат война! Сам Александър им дава право.

- Александър лесно се увлича- Той пристъпи към нея и добави.

- А ти? Ти какъв съвет ще дадеш?

Царицата поруменя. Наведе развълнувана глава. Нейното мнение? Нима то имаше значение? Нямаше ли да си помисли, че тя щадя изгодите на Венгрия? Тя помисли мялко, след това дигна чело смело, кротките ѝ ~~дълги~~ очи се впиха в тия на царя.

- Дълбоко ли си убеден в правотата на своята мисъл?

- Напълно.

- Ако си сгрешил, ще бъдеш ли готов да отговаряш пред съда на Бога и света?

- Винаги.

- Тогава прави каквото си намислил за добре. И Бог да ти помага.

Анна приближи към царя, дигна бавно десница. И с горещо благочестие го прекръсти три пъти.

Никога суровите планинци на Родопа не бяха виждали такива знатни гости в своите горди ~~и величествени~~ планини. В крепостта Мелник бяха пристигнали, със семействата си и болярите, сам императорът на Тесалоника, кир Тодор Комнен и българският цар Иоан Асен. Те щяха да подпишат приятелски договор, а след това да отпразнуват свадбата на кир Мануил Комнен с младата царска дъщеря. Деспот Слав направи всичко възможно, за да се отсрами на знатните си гости. Ден и нощ ехтяха в калето песни и свирни, едно след друго се изреждаха празненствата: лов на глигани, състезания, пирове. Сам деспотът облужваше масата на високите гости, застанал прав до двамата императори. Най-сетне настъпи денът на свадбата. В това кратко време Мануил и Мария успяха да свикнат един с други. Гъркът бе очарован от младата си невеста, която покорно бе приела бащината си воля. Съпругата на кир Тодор бе умна и добра жена, а децата ѝ: